

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jan Čížka v právní věci

žalobkyně:

H. H.

bytem M., O.

zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Kolesárem, Ph.D.,
se sídlem Francouzská 6, Praha,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **Ř. s. a d., státní příspěvková organizace,**
IČO X,
se sídlem N. P., P.,

zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Sitou,
se sídlem Rybná 14, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, čj. 064093/2018/KUSK,
sp. zn. SZ 052097/2018/KUSK ÚŘ/LP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí

Městského úřadu Votice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 4. 2017, čj. 11390/2017/VÝST-No, sp. zn. 9227/2015/VÝST-No (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o odnětí vlastnického práva žalobkyně k pozemkům p. č. X a X v katastrálním území Olbramovice u Votic za účelem realizace stavby „přeložka silnice I/3 Olbramovice“.

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že k vedení vyvlastňovacího řízení nebyly splněny podmínky, když na jedné straně nedošlo k ukončení vyjednávání mezi žalobkyní a vyvlastnitelem, ale na druhé straně následně správní orgán I. stupně řízení obnovil a rozhodl ve věci. Správní orgán I. stupně zahájil vyvlastňovací řízení a nařídil ústní jednání, aniž byly splněny předpoklady pro takový postup, především proto, že nebyl splněn předpoklad § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), podle kterého není vyvlastnění přípustné, lze-li práva k pozemku potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
3. Dále žalobkyně poukázala na to, že správní orgány nezdůvodnily, z čeho dovozují platnost územního rozhodnutí pro vyvlastnění, a nevypořádaly se s námitkami žalobkyně v tomto směru (v tomto ohledu považuje žalobkyně za nedostatečně odůvodněný též závěr Krajského soudu v Praze vyslovený v rozsudku ze dne 5. 3. 2018, čj. 46 A 156/2017 – 46, proti čemuž se však nemohla bránit kasační stížností). Platnost územního rozhodnutí ze dne 29. 9. 2004 byla naposledy prodloužena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 7. 2011, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 25. 11. 2011. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno, že toto územní rozhodnutí již nepozbývá platnosti, protože na základě žádosti podané v době jeho platnosti bylo vydáno pravomocné stavební povolení. Žalobkyně však již v odvolacím řízení namítala, že toto územní rozhodnutí pozbylo platnosti z důvodu, že nebylo prokázáno, že stavba byla skutečně zahájena, a došlo proto k zákonné prolongaci územního rozhodnutí. Žalovaný dal tomuto argumentu za pravdu, když právě toto nedostatečné odůvodnění platnosti bylo jedním z důvodů, proč první rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané v této věci zrušil. Ani v následném rozhodnutí správní orgán I. stupně neuvedl konkrétní skutečnosti, ze kterých dovodil závěr o zákonném prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Toto neučinil ani žalovaný a bez další argumentace rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil jako věcně správné. Bylo na správních orgánech, aby prošetřily a uvedly konkrétní okolnosti, které je vedly k závěru o platnosti územního rozhodnutí.
4. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně neuvedl v prvostupňovém rozhodnutí žádné konkrétní důvody, pro něž stanovil lhůtu pro započetí užívání vyvlastňovaných pozemků k danému záměru v délce 4 let. Jde přitom o vadu, pro kterou bylo zrušeno krajským soudem předchozí rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ovšem prvostupňové rozhodnutí nezrušil a pokusil se sám vadu napravit, čímž zatížil řízení vadou, neboť doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný přitom nemohl znát důvody, které vedly správní orgán I. stupně k závěru o stanovení lhůty v maximální zákonné délce. Žalobkyně se domnívá, že tato vada nemohla být napravena v odvolacím řízení. Žalovaný nadto založil doplnění odůvodnění na fabulaci, jejímž účelem je udržet prvostupňové rozhodnutí, což je dle žalobkyně neakceptovatelné. Není možné stanovit maximální lhůtu jen s obecným poukazem na složitost povolovacího procesu a vidinu využití všech opravných prostředků.

5. Závěrem pak žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení o odvolání, která spočívá v tom, že žalovaný po zrušení jeho předchozího rozhodnutí soudem vydal bez dalšího nové rozhodnutí o odvolání, aniž dal žalobkyni příležitost vyjádřit se k odvolacímu řízení, zejména k argumentaci soudu.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí je chronologicky popsán postup řízení o vyvlastnění s tím, že dopisem ze dne 19. 10. 2015 vyvlastnitel informoval správní orgán I. stupně o nemožnosti dosáhnout dohody ve věci náhrady a požádal o zahájení řízení o vyvlastnění. K dalšímu žalobnímu bodu uvedl, že územní rozhodnutí, které je podkladem pro rozhodnutí o vyvlastnění, je platné, neboť s ohledem na § 93 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), platnost územního rozhodnutí nezaniká. Podmínky tohoto ustanovení byly splněny, neboť v době (prodloužené) platnosti územního rozhodnutí bylo vydáno pravomocné stavební povolení na část stavby I/3 Olbramovice, SO 902 Úprava stávajících vozovek před zahájením stavby, jež nabylo právní moci dne 30. 9. 2013. Námitku proti délce lhůty k zahájení účelu vyvlastnění vypořádal žalovaný podle zrušujícího rozsudku krajského soudu. V neposlední řadě pak žalovaný uvedl, že nebylo jeho povinností postupovat v odvolacím řízení dle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v něm nebyl spisový materiál doplňován a nebyly shromažďovány nové podklady. Správní řád nepřipouští možnost vyjádřit se k argumentaci soudu, žalovaný je právním názorem soudu vázán a polemika s právními závěry soudu je pro další rozhodování irelevantní. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Osoba zúčastněná na řízení (dále též „vyvlastnitel“) ve svém vyjádření uvedla, že žalobní námitky jsou z velké části shodné s těmi, které žalobkyně uplatnila v předchozím soudním řízení, a proto lze ve vztahu k nim odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 46 A 156/2017 – 46. Pokud jde o námitku nepřijatelnosti doplnění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaným, žalobkyně pomíjí, že krajský soud při vyhlášení rozsudku své rozhodnutí odůvodnil tím, že se nejedná o vadu, pro kterou by bylo třeba zrušit i prvostupňové rozhodnutí, může být napravena žalovaným v odvolacím řízení. Přesně takto žalovaný v dalším řízení postupoval. Žalovaný přitom měl k dispozici úplný správní spis, a mohl tak doplnit odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v tom směru, proč byla lhůta pro započítání využívání vyvlastňovaných pozemků k účelu vyvlastnění stanovena tak, jak byla stanovena. Pokud jde o námitku, že žalobkyně neměla možnost vyjádřit se k věci po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného, ve správním řádu ani soudním řádu správním není upraveno, že by měl odvolatel dostat prostor pro svou polemiku s rozhodnutím soudu. Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu zamítl.
8. Při jednání, které soud nařídil k projednání žaloby, setrvali účastníci a osoba zúčastněná na řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích.
9. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dopisem ze dne 3. 12. 2014 se vyvlastnitel obrátil na žalobkyni s návrhem na uzavření kupní smlouvy na převod předmětných pozemků, v němž žalobkyni nabídl kupní cenu ve výši 589 840 Kč s tím, že tímto návrhem je vázán po dobu 90 dnů. Současně vyvlastnitel žalobkyni nabídl jednání za účelem dalších vysvětlení. Žalobkyně návrh na uzavření kupní smlouvy dopisem ze dne 13. 2. 2015 odmítla s tím, že snahu o odkup pozemků považuje za předčasnou, není dořešena platnost územního rozhodnutí a napadla také znalecký posudek č. 1472 pro jeho neplatnost. Dopisem ze dne 16. 3. 2015 vyvlastnitel žalobkyni sdělil, že vzhledem k tomu,

že neakceptovala návrh kupní smlouvy, je nucen postupovat podle zákona o vyvlastnění a zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o urychlení výstavby“). Žalobkyně se na vyvlastnítele obrátila opětovně dopisem ze dne 31. 3. 2015 a sdělila mu další své námitky proti vyvlastnění svých pozemků, zejména pak svůj nesouhlas se znaleckým posudkem, a žádala jeho přepracování. Na její výhrady vyvlastnitel reagoval dopisem ze dne 22. 4. 2015. Vyvlastnitel tedy podal dne 14. 4. 2015 žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení.

10. Dne 19. 8. 2015 proběhlo u správního orgánu I. stupně ústní jednání ve věci vyvlastnění pozemků žalobkyně. Na tomto jednání žalobkyně uvedla, že s návrhem vyvlastnítele nesouhlasí, navrhla, aby předmětné pozemky byly vykoupeny za cenu vyšší, než je stanoveno ve znaleckém posudku č. 1472 Ing. B., tedy 28,89 Kč/m². Návrh vyvlastnítele, 10 násobek kupní ceny, žalobkyně neakceptovala. Sdělila však, že by byla ochotna v tento okamžik odprodat předmětné pozemky za cenu odpovídající 16 násobku, tedy za cenu 462,24 Kč/m². Zástupci vyvlastnítele sdělili, že o tomto stanovisku budou neprodleně informovat ředitele závodu. Správní orgán I. stupně, protože nebylo v tu chvíli zřejmé, že práva k předmětným pozemkům nelze získat dohodou, poskytl vyvlastniteli lhůtu do 30. 9. 2015 pro možnost vypořádání předmětu vyvlastnění mimo vyvlastňovací řízení. Dopisem ze dne 19. 10. 2015 informoval vyvlastnitel správní orgán I. stupně, že zástupce žalobkyně telefonicky sdělil, že žalobkyně nadále trvá na požadavku navýšení kupní ceny koeficientem 16. Ředitel závodu vyvlastnítele trvá nadále na navýšení pouze koeficientem 10. Z důvodu nemožnosti uzavření kupní smlouvy vyvlastnitel požádal správní orgán I. stupně o zahájení dalšího jednání ve věci vyvlastnění pozemků ve vlastnictví žalobkyně.
11. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016, čj. 3662/2016/VÝST-No, rozhodl tak, že
 - 1) podle § 24 odst. 3 písm. a) bod 3. zákona o vyvlastnění se odnímá žalobkyni vlastnické právo k pozemkům parc. č. X a parc. č. X v k. ú. Olbramovice u Votic, za účelem realizace stavby „Přeložka silnice I/3 Olbramovice“,
 - 2) podle § 24 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění stanoveného v bodě 1) výrokové části nejpozději do dvou let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to zahájením prací na předmětné stavbě na základě stavebního povolení,
 - 3) se určuje podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona o vyvlastnění za odnětí vlastnických práv k pozemkům specifikovaným v bodě 1) náhrada ve výši 589 510 Kč, kterou zaplatí vyvlastnitel žalobkyni do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
12. Správní orgán I. stupně odůvodnil rozhodnutí tím, že vyvlastnitel podal žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení dne 14. 4. 2015, domáhal se jí odnětí vlastnického práva k předmětným pozemkům. Účelem vyvlastnění je veřejně prospěšná stavba „Přeložka silnice I/3 Olbramovice“ vymezená v územním plánu Olbramovice. Stavba byla umístěna územním rozhodnutím vydaným Městským úřadem Votice dne 29. 9. 2004, které nabylo právní moci dne 12. 11. 2004. Platnost tohoto rozhodnutí byla naposledy prodloužena rozhodnutím ze dne 13. 7. 2011, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 25. 11. 2011, přičemž toto rozhodnutí v souladu s § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona již nepozbývá platnosti. Při posouzení, zda veřejný zájem na dosažení realizace stavby převažuje nad zachováním dosavadních práv žalobkyně, správní orgán I. stupně vycházel z faktu, že předmětná stavba je bezesporu stavbou veřejně prospěšnou a veřejný

zájem na realizaci této stavby tedy převažuje nad dosavadním zachováním vlastnických práv žalobkyni.

13. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 2. 2016 podali odvolání vyvlastnitel i žalobkyně. Na základě jejich odvolání žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 2. 2016 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečné, nejsou z něho patrné úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení důkazů a při výkladu právních předpisů. K námitkám týkajícím se platnosti územního rozhodnutí uvedl, že konstatování správního orgánu I. stupně, že územní rozhodnutí již nepozbývá platnosti, není dostačující a samo o sobě je velmi zavádějící. Doplnil, že v souladu s § 93 stavebního zákona územní rozhodnutí platnosti nepozbývá, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo podle zvláštních předpisů. Konstatoval, že vydáním rozhodnutí bylo porušeno ustanovení § 20 a § 22 zákona o vyvlastnění a § 24 a § 68 správního řádu.
14. Dne 22. 9. 2016 proběhlo další ústní jednání, při němž žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s návrhem vyvlastnitel, a poukázala na to, že územní rozhodnutí týkající se stavby pozbylo platnosti, neboť stavební povolení, jež bylo vydáno a nabylo právní moci za platnosti územního rozhodnutí, nebylo způsobilé prodloužit platnost územního rozhodnutí. Následně byl v řízení zpracován znalecký posudek ke stanovení výše náhrady.
15. Dne 18. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí o vyvlastnění předmětných pozemků s tím, že podle § 3c zákona o urychlení výstavby je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění na předmětných pozemcích nejpozději do čtyř let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Za odnětí vlastnických práv k těmto pozemkům určil náhradu ve výši 59 950 Kč. Protože zákon o urychlení výstavby je zákonem speciálním k zákonu o vyvlastnění a v daném případě se jedná o odejmutí práv k pozemkům potřebným pro uskutečnění dopravní infrastruktury, postupoval správní orgán I. stupně při stanovení lhůty, v níž je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění, podle § 3c zákona o urychlení výstavby, který umožňuje stanovit v rozhodnutí o vyvlastnění lhůtu v délce nejvýše 4 roky od právní moci rozhodnutí o vyvlastnění, a nikoli podle obecné úpravy obsažené v § 24 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že nezjistil v postupu správního orgánu I. stupně ani jeho rozhodnutí vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení nebo změnu. K odvolacím námitkám konstatoval, že stavba je uváděna jako veřejně prospěšná v platném územním plánu Olbramovice, který je vydán v souladu se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje. Námitka týkající se skutečnosti, že územní rozhodnutí pro uvedenou stavbu pozbylo platnosti, není důvodná. Bylo ověřeno, že pro tuto stavbu bylo v roce 2004 vydáno pravomocné územní rozhodnutí, jehož platnost byla naposledy prodloužena v roce 2011. Územní rozhodnutí v souladu s § 93 stavebního zákona nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů. Ohledně lhůty stanovené k zahájení stavby žalovaný uvedl, že dle žádosti má být s užíváním dotčených pozemků k účelu, pro který je navrhováno vyvlastnění, započato zahájením stavby přeložky silnice I/3 Olbramovice na podkladě stavebního povolení. Zákon o vyvlastnění v

§ 24 ukládá vyvlastňovacímu úřadu určit, v jaké lhůtě je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění; lhůta nesmí být delší než dva roky od právní moci rozhodnutí. Zákon o urychlení výstavby stanoví v § 3c, že dojde-li u pozemku nebo stavby potřebných k uskutečnění stavby dopravní infrastruktury k vyvlastnění, nesmí být lhůta, v níž je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečnění účelu vyvlastnění, uvedená v rozhodnutí o vyvlastnění, delší než 4 roky od právní moci rozhodnutí. Uvedené skutečnosti správní orgán I. stupně stanovenou lhůtou neporušil, své správní úvahy v této věci uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný tedy tuto část odvolání vyhodnotil jako nedůvodnou.

17. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017 žalobou. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 3. 2018, čj. 46 A 156/2017 – 46, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud neshledal důvodným žalobní bod, že vyvlastnění bylo nepřípustné s ohledem na skutečnost, že vlastnické právo k pozemkům žalobkyně bylo možné získat jiným způsobem. Soud z obsahu správního spisu dovodil, že z průběhu jednání mezi vyvlastnitelem a žalobkyní před zahájením vyvlastňovacího řízení i v jeho průběhu bylo zřejmé, že k uzavření dohody mezi vyvlastnitelem a žalobkyní nedojde, a to z důvodu různého náhledu na výši kupní ceny. Ani další žalobní bod, tedy že územní rozhodnutí na stavbu přeložky silnice I/3 pozbylo platnosti, neshledal soud důvodným. Svůj závěr opřel o § 93 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, byla-li za jeho platnosti podána žádost o vydání stavebního povolení, které bylo vydáno a nabylo právní moci. To se v dané věci stalo, přičemž je nerozhodné, zda v době platnosti územního rozhodnutí byla skutečně zahájena stavba. Soud shledal důvodnou pouze námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, pokud jde o stanovení lhůty, v níž je třeba započít s využíváním pozemků k účelu vyvlastnění. Poukázal na to, že v tomto ohledu disponují správní orgány správním uvážením, ovšem zvolené řešení jsou povinny řádně odůvodnit.
18. Žalovaný následně bez dalšího vydal napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně opětovně zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že bylo ověřeno, že pro stavbu bylo v roce 2004 vydáno územní rozhodnutí, jehož platnost byla naposledy pravomocně prodloužena v roce 2011. Jeho platnost dále nepozbyla z důvodu dle § 93 odst. 4 stavebního zákona, neboť v době jeho prodloužené platnosti bylo vydáno pravomocné stavební povolení. Připomněl dále, že platnost stavebního povolení zaniká, jestliže stavba nebyla ve lhůtě 2 let zahájena, tuto lhůtu lze však k žádosti stavebníka prodloužit, přičemž podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. K délce lhůty, v níž je vyvlastnitel povinen započít s užíváním pozemků pro účel vyvlastnění, uvedl, že je třeba aplikovat speciální ustanovení § 3c zákona o urychlení výstavby, podle něhož lze tuto lhůtu stanovit v délce až 4 let. Přiměřenost této lhůty odůvodnil tím, že stavba samotná procházela složitým procesem povolování nejen ve fázi územního řízení, nýbrž též ve fázi stavebního řízení pro stavební objekty pro přípravu stavby. Z celkového průběhu povolovacího procesu stavby je zřejmé, že ten by mohl vzhledem k možným opravným prostředkům přesáhnout standardní správní lhůty, což by se mohlo negativně promítnout do vyvlastňovacích řízení.
19. Soud opatřil u Městského úřadu Votice spisový materiál vedený k územnímu řízení a následným řízením týkajícím se vydaného územního rozhodnutí a u Krajského úřadu Středočeského kraje spisový materiál týkající se stavebních povolení, jimiž byly povoleny jednotlivé stavební objekty záměru přeložky silnice I/3 Olbramovice, a následných řízení

souvisejících s vydanými stavebními povoleními. Relevantními částmi těchto spisových materiálů pak provedl při jednání důkaz.

20. Z územního rozhodnutí Městského úřadu Votice ze dne 29. 9. 2004, čj. Výst. 328.1-36/03/2004/B-41, které nabylo právní moci dne 12. 11. 2004, soud zjistil, že jím byla na pozemky ležící v katastrálním území T. u V., Z., B., Olbramovice a Votice umístěna stavba „Přeložka silnice I/3 Olbramovice“, a to dle zakreslení v ověřených situačních výkresech „Situace km 0,0 – 1,7“ a „Koordinační situace km 1,7 – 3,42“. Stavba obsahuje mj. stavební objekt 801 Rekultivace sil. I/3 a stavební objekt 902 Úprava stávajících vozovek před zahájením stavby. Podle průvodní zprávy k dokumentaci pro územní rozhodnutí spočívá stavební objekt 801 v tom, že v části stávající silnice I/3, kterou nebude třeba po realizaci přeložky využívat, bude odstraněna konstrukce vozovky, plocha bude vyrovnána a bude na ni rozprostřena ornice, následně bude provedena biologická rekultivace. V poučení územního rozhodnutí je obsažena informace, že platnost rozhodnutí je 2 roky od právní moci (tj. do 12. 11. 2006).
21. Dále soud ze spisového materiálu Městského úřadu Votice zjistil, že dne 20. 9. 2006 požádal vyvlastnitel o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 29. 9. 2004. Rozhodnutím Městského úřadu Votice ze dne 8. 12. 2006, čj. 2800/06/Výst./Pi, které nabylo právní moci dne 19. 1. 2007, byla platnost územního rozhodnutí prodloužena do 31. 12. 2008. Dne 27. 10. 2008 byla Městskému úřadu Votice doručena žádost o další prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 19. 12. 2008, čj. 3129/08/Výst./Pi, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 9. 12. 2009, čj. 181640/2009/KUSK, jež nabyla právní moci dne 6. 1. 2010, byla platnost územního rozhodnutí prodloužena do 31. 12. 2010. Dne 17. 12. 2010 podal vyvlastnitel žádost o další prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Rozhodnutím Městského úřadu Votice ze dne 13. 7. 2011, čj. 1625/11/Výst./-Če, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 11. 2011, čj. 219291/2011/KUSK, jež nabyla právní moci dne 17. 12. 2011, byla platnost územního rozhodnutí prodloužena do 31. 12. 2013. Poslední žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla podána dne 10. 12. 2013, ovšem dne 10. 3. 2014 byla vzata zpět z důvodu její bezpředmětnosti, neboť dne 3. 3. 2014 nabylo právní moci stavební povolení na stavební objekt SO 801 Rekultivace silnice I/3, který je součástí záměru.
22. Ze spisové dokumentace Krajského úřadu Středočeského kraje vyplynulo, že pod sp. zn. SZ_055124/2013/KUSK bylo u Krajského úřadu Středočeského kraje vedeno řízení o žádosti vyvlastnitel ze dne 8. 4. 2013 o vydání stavebního povolení na stavbu „I/3 Olbramovice, SO 902 Úprava stávajících vozovek před zahájením stavby“, která spočívá v opravě silnice I/18 v úseku od křižovatky se silnicí I/3 ke křižovatce se silnicí III/11448, na pozemcích p. č. X v katastrálním území Olbramovice a p. č. X a X v katastrálním území Votice. Porovnáním projektové dokumentace a výkresu koordinační situace ověřeného Městským úřadem Votice v územním řízení bylo zjištěno, že jde o stavbu odpovídající územnímu rozhodnutí ze dne 29. 9. 2004. Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 26. 8. 2013, čj. 055124/2013/KUSK-DOP/Lac, stavbu povolil. Jednou z podmínek stavby bylo provedení prohlídky této komunikace za účelem zdokumentování jejího stavu a rozsahu oprav (podrobný rozsah stavebních úprav bude stanoven realizační projektovou dokumentací). Rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 9. 2013, přičemž stavbu je třeba dle poučení obsaženého v rozhodnutí zahájit ve lhůtě 2 let od právní moci stavebního povolení, nebo požádat o prodloužení jeho platnosti. Z protokolu ze dne 3. 10. 2014

vyplývalo, že byla provedena prohlídka komunikace I/18, čímž začaly být plněny podmínky stanovené stavebním povolením.

23. Pod sp. zn. SZ_183191/2013/KUSK bylo dne 13. 12. 2013 zahájeno řízení o vydání stavebního povolení na stavbu „I/3 Olbramovice, SO 801 rekultivace silnice I/3“ na pozemcích p. č. X a X v katastrálním území T. u V. Tato stavba obsahuje jeden stavební objekt řešící rekultivaci stávající silnice I/3, spočívající v odstranění zpevněných částí stávající komunikace, urovnání terénu, navezení a rozprostření orniční vrstvy zeminy po dokončení stavby obchvatu. Porovnáním projektové dokumentace a výkresu koordinační situace ověřeného Městským úřadem Votice v územním řízení bylo zjištěno, že jde o stavbu odpovídající územnímu rozhodnutí ze dne 29. 9. 2004. Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, čj. 183191/2013/KUSK-DOP/Lac, stavbu povolil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 3. 2014, přičemž stavbu je třeba dle poučení obsaženého v rozhodnutí zahájit ve lhůtě 2 let od právní moci stavebního povolení, nebo požádat o prodloužení jeho platnosti. Dne 5. 2. 2016 požádal vyvlastnitel o prodloužení platnosti stavebního povolení. Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 23. 3. 2016, čj. 020126/2016/KUSK-DOP/Lac, jež nabylo právní moci dne 25. 4. 2016, byla platnost stavebního povolení prodloužena do 31. 3. 2019.
24. Pod sp. zn. SZ_037211/2018/KUSK bylo u Krajského úřadu Středočeského kraje zahájeno dne 16. 3. 2018 stavební řízení na stavbu několika stavebních objektů přeložky silnice č. I/3, mj. i na stavbu „SO 101.1 Přeložka silnice I/3 km 0,000 – 3,420“, jenž má být realizován na pozemcích žalobkyně vyvlastněných napadeným rozhodnutím. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo o žádosti vyvlastnitel o vydání stavebního povolení rozhodnuto, v řízení bylo uplatněno několik námitek, námitky vznesla i žalobkyně. Až po vydání napadeného rozhodnutí vydal krajský úřad rozhodnutí čj. 037211/2018/KUSK-DOP/Lac, vypravené dne 2. 8. 2018, jímž stavbu povolil. Proti rozhodnutí bylo podáno několik odvolání, která prozatím nebyla předložena nadřízenému orgánu k rozhodnutí.
25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (ve lhůtě dle § 2 odst. 2 zákona o urychlení výstavby ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí pouze v rozsahu, v němž jím byly potvrzeny výroky 1) a 2) prvostupňového rozhodnutí, jak sama požadovala žalobkyně, neboť pouze v tomto rozsahu podléhá prvostupňové rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím přezkumu ze strany správního soudu.
26. Žalobkyně v první řadě namítla, že k vedení vyvlastňovacího řízení nebyly splněny podmínky, když na jedné straně nedošlo k ukončení vyjednávání mezi žalobkyní a vyvlastnitelem, ale na druhé straně správní orgán I. stupně řízení obnovil a rozhodl ve věci. Správní orgán I. stupně zahájil vyvlastňovací řízení a nařídil ústní jednání, aniž byly splněny předpoklady pro takový postup, především proto, že nebyl splněn předpoklad § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění, podle kterého není vyvlastnění přípustné, lze-li práva k

pozemku potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.

27. Podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění není vyvlastnění přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem. Podle § 5 odst. 1 věty první téhož zákona je vyvlastnění přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem.
28. Ze správního spisu vyplývá, že dopisem ze dne 3. 12. 2014, jenž žalobkyně převzala dne 10. 12. 2014, se vyvlastnitel obrátil na žalobkyni s návrhem na uzavření kupní smlouvy na převod předmětných pozemků, v němž žalobkyni nabídl kupní cenu ve výši 589 840 Kč, s tím, že tímto návrhem je vázán po dobu 90 dnů. K návrhu smlouvy byl přiložen znalecký posudek ke stanovení výše kupní ceny. Současně vyvlastnitel žalobkyni nabídl jednání za účelem dalších vysvětlení. Žalobkyně návrh na uzavření kupní smlouvy dopisem ze dne 13. 2. 2015 odmítla s tím, že snahu o odkup pozemků považuje za předčasnou, není dořešena platnost územního rozhodnutí a napadla také znalecký posudek č. 1472 pro jeho neplatnost. Ani v návaznosti na další korespondenci (viz dopisy vyvlastnitel ze dne 16. 3. 2015 a 31. 3. 2015) k uzavření smlouvy nedošlo. Poté vyvlastnitel podal dne 14. 4. 2015 žádost o vydání rozhodnutí o vyvlastnění pozemků. Stalo se tak po uplynutí lhůty 90 dnů vycházející z § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Řízení tedy bylo zahájeno až poté, co byly splněny podmínky § 5 zákona o vyvlastnění, tedy za podmínek, které činí vyvlastnění přípustným. Vyvlastňovateli tak nelze vytýkat, že nedodržel zákonem stanovený postup, ani že podal návrh na vyvlastnění předmětných pozemků v době, kdy nebylo ukončeno jednání mezi žalobkyní jako vyvlastňovanou a vyvlastnitelem. V průběhu řízení o vyvlastnění se konalo ústní jednání, při němž mělo být ověřeno, přes prokázání splnění formálních podmínek dle § 5 zákona o vyvlastnění, zda skutečně nemohou být práva k pozemkům žalobkyně získána dohodou. Jelikož výsledky ústního jednání nevyklučovaly, že bude dohody dosaženo, poskytl správní orgán I. stupně účastníkům řízení časový prostor pro další jednání. V řízení pak pokračoval až na základě sdělení, že dohody dosaženo nebylo. Správní orgán I. stupně nařídil ještě jedno ústní jednání, které se uskutečnilo dne 22. 9. 2016, při němž ověřil, že získání vlastnického práva k pozemkům žalobkyně dohodou je s ohledem na odlišná stanoviska účastníků řízení nemožné. Z průběhu řízení o vyvlastnění je zřejmé, že žalobkyně setrvala po celou dobu na svém nesouhlasu s vyvlastněním a dohodě s vyvlastnitelem nebyla přístupná. Soud má tedy za to, že námitka žalobkyně, že nedošlo k ukončení vyjednávání mezi žalobkyní a vyvlastnitelem, není důvodná. Po té, co žalobkyně odmítla uzavřít navrženou kupní smlouvu ve stanovené lhůtě 90 dnů, byly formálně splněny podmínky přípustnosti vyvlastnění dle § 5 zákona o vyvlastnění. Při ústních jednáních před správním orgánem I. stupně bylo ověřeno, že dosažení dohody není z důvodu odlišných stanovisek obou účastníků možné. Důvodná není ani námitka, že vyvlastňovací úřad nařídil dne 19. 8. 2015 ústní jednání ve věci vyvlastnění, aniž by byly pro takový postup předpoklady. Vyvlastnitel podal 14. 4. 2015 správnímu orgánu I. stupně žádost o vyvlastnění pozemků žalobkyně, která byla z důvodu splnění podmínek upravených v § 5 zákona o vyvlastnění přípustná. Jedním z účelů, pro který bylo ústní jednání nařízeno, bylo ověřit, zda skutečně není možné dosáhnout cíle sledovaného žádostí vyvlastnitel dohodou účastníků. Postupu správního orgánu I. stupně nelze nic vytknout. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.

29. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány nezdůvodnily, z čeho dovozují platnost územního rozhodnutí pro vyvlastnění. Již v odvolacím řízení namítala, že toto územní rozhodnutí pozbylo platnosti z důvodu, že nebylo prokázáno, že stavba byla skutečně zahájena a došlo k zákonné prolongaci územního rozhodnutí.
30. Dokazováním provedeným v soudním řízení bylo zjištěno, že na stavbu přeložky silnice I/3 bylo vydáno územní rozhodnutí, jehož platnost byla rozhodnutím Městského úřadu Votice ze dne 17. 12. 2010, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 11. 2011, která obě nabyly právní moci dne 17. 12. 2011, prodloužena do 31. 12. 2013. Z doplněného dokazování vyplynulo, že každá ze žádostí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla podána v době jeho platnosti, časové aspekty rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (k nim viz níže) tak byly dodrženy. Právě uvedené soud konstatuje nad rámec nezbytně nutného odůvodnění, a to za účelem zvýšení přesvědčivosti rozhodnutí, neboť není oprávněn v nyní projednávané věci přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Tato rozhodnutí totiž podléhala samostatnému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2014, čj. 7 As 11/2014 – 43, nebo ze dne 8. 8. 2017, čj. 6 As 74/2017 – 27). Soud tedy v tomto řízení vychází v souladu s principem presumpce zákonnosti pravomocných správních aktů, že platnost územního rozhodnutí na stavbu přeložky silnice I/3 byla prodloužena až do 31. 12. 2013. Dále bylo prokázáno, že dne 13. 12. 2013 podal vyvlastnitel žádost o vydání stavebního povolení na stavbu I/3 Olbramovice, SO 801 rekultivace silnice I/3, stavební povolení bylo vydáno dne 6. 2. 2014 a nabylo právní moci dne 3. 3. 2014. Jeho platnost byla následně prodloužena na žádost vyvlastnítele ze dne 5. 2. 2016 rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 23. 3. 2016 do 31. 3. 2019. Stavební objekt, k němuž se vztahuje zmíněné stavební povolení, je přitom součástí záměru, který byl umístěn územním rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004. Bylo rovněž prokázáno, že dne 8. 4. 2013 podal vyvlastnitel žádost o vydání stavebního povolení na další ze stavebních objektů záměru umístěného do území územním rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004 (SO 902), stavební povolení nabylo právní moci dne 30. 9. 2013 a dne 3. 10. 2014 započal vyvlastnitel plnit podmínky uložené tímto rozhodnutím.
31. Podle § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., nepozbývá územní rozhodnutí platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru.
32. Z výše uvedeného plyne, že v době platnosti územního rozhodnutí byly podány samostatné žádosti o stavební povolení na dva stavební objekty, které jsou součástí záměru umístěného do území územním rozhodnutím. Řízení o žádosti ze dne 9. 4. 2013 i řízení o žádosti ze dne 13. 12. 2013, obě zahájená v době prodloužené platnosti územního rozhodnutí, skončila vydáním pravomocných stavebních povolení. Byly tak splněny všechny podmínky upravené v § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, což má za následek, že platnost územního rozhodnutí nezanikla. Dále bylo zjištěno, že pravomocné stavební povolení vydané na základě žádosti ze dne 13. 12. 2013, které jako jedno ze dvou rozhodnutí vedlo k „neomezenému prodloužení“ platnosti územního rozhodnutí, bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí stále platné, a to s ohledem na skutečnost, že jeho platnost byla postupem dle § 115 odst. 4 věty druhé stavebního zákona prodloužena až do 31. 3. 2019. Za této situace nebylo třeba, aby bylo započato se stavebními pracemi.

Zahájení stavebních prací dle stavebního povolení je podmínkou pro „neomezené prodloužení“ (tedy slovy zákona nepozbytí) platnosti stavebního povolení dle § 115 odst. 4 věty první stavebního zákona. Pro posouzení otázky platnosti územního rozhodnutí postačuje prokázat skutečnosti vedoucí k závěru, že pravomocné stavební povolení, díky němuž nezanikla platnost územního rozhodnutí, bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí stále platné. Druhé pravomocné stavební povolení vydané na základě žádosti ze dne 9. 4. 2013 začalo být realizováno ve lhůtě platnosti, v důsledku čehož jeho platnost nezanikla podle § 115 odst. 4 věty první stavebního zákona.

33. Soud tedy uzavírá, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí napadeného bylo územní rozhodnutí týkající se umístění záměru, k jehož realizaci bylo vydáno rozhodnutí o vyvlastnění pozemků žalobkyně, platné. Podmínka § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí splněna. Žalobní bod je nedůvodný
34. K dokazování, které při jednání provedl, soud doplňuje, že ačkoliv z těchto listin patrně vycházely již správní orgány, které rozhodnutí dle stavebního zákona samy vydaly, soud považoval za potřebné zopakovat v tomto rozsahu dokazování podle § 77 odst. 2 s. ř. s., neboť nebyly všechny součástí správního spisu ve své úplnosti. Částečně pak soud dokazování doplnil (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 – 89, a ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006 – 99), zejména ve vztahu ke zjištění, kdy bylo zahájeno stavební řízení, zda stavební objekt, jehož realizace byla stavebním povolením povolena, je součástí záměru umístěného do území územním rozhodnutím, zda bylo vydáno pravomocné stavební povolení a zda je stále platné. Soud dospěl k závěru, že se nejedná o rozsáhlé nebo zásadní doplnění skutkového stavu, neboť směřovalo toliko k lepšímu objasnění skutkového stavu zjištěného správními orgány (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2008, čj. 1 As 45/2008 – 56), proto nepostupoval dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nezrušil rozhodnutí pro vady řízení, naopak tuto vadu řízení odstranil. Zohlednil též tu skutečnost, že dokazování se netýkalo skutečností odborné povahy, které by měly být nejprve řádně posouzeny správními orgány nadanými potřebnými odbornými znalostmi (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 5 As 161/2016 – 21). Účastníci byli provedením dokazování při jednání soudu upozorněni na to, že soud ověřuje správnost skutkového stavu zjištěného správními orgány a doplňuje jeho rozsah, měli možnost se k doplněnému dokazování vyjádřit. Postup soudu spočívající jednak v zopakování důkazů a provedení nových důkazů neodepřel žalobkyni její procesní práva, zejména právo vyjádřit se k věci, rozhodnutí soudu nelze považovat za překvapivé.
35. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí neodůvodnil, proč stanovil lhůtu, v jaké je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění, v maximálním možném rozsahu 4 let. V této souvislosti zpochybňuje, že by žalovaný mohl napadeným rozhodnutím doplnit důvody rozhodnutí prvostupňového.
36. Soud předně uvádí, že z hlediska soudního přezkumu je třeba prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí (rozhodnutí o odvolání) vnímat jako jeden celek. Vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodu lze napravit v řízení odvolacím, a to tak, že odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí doplní skutkovou či právní argumentaci, která nebyla zahrnuta do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže po zrušení jeho předchozího rozhodnutí soudem nezrušil prvostupňové rozhodnutí a nevrátil věc k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně, nýbrž vytknutou vadu rozhodnutí sám napravit tím, že doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o konkrétní skutečnosti a

na nich založené úvahy. Soud proto při posuzování přezkoumatelnosti té části rozhodnutí, kterou byla stanovena délka lhůty pro započítání využívání pozemku, vycházel z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplněného odůvodněním napadeného rozhodnutí.

37. Jak soud uvedl již ve svém předchozím rozhodnutí, stanovení délky lhůty dle § 3c zákona o urychlení výstavby je věcí správního uvážení. To podléhá ze strany soudu pouze omezenému přezkumu. „*V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ (rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2005, čj. 6 Azs 304/2004 – 43). Žalovaný založil své úvahy výlučně na zkušenostech s využíváním opravných prostředků účastníky v řízeních, která směřují k realizaci stavby přeložky silnice I/3 Olbramovice. Na základě tohoto dovodil, že není možné vyloučit, že získání pravomocného stavebního povolení zabere značný čas.
38. K tomu soud uvádí, že žalovaný evidentně vyšel z konkrétních okolností týkajících se dané věci. V průběhu vydání jednotlivých rozhodnutí nezbytných k realizaci stavby přeložky silnice vskutku využívají účastníci řízení dostupných opravných prostředků (viz např. odvolání podané proti rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí a žaloby podané manžely H. proti rozhodnutím týkajícím se umístění stavby). Ostatně sama žalobkyně v tomto řízení důsledně hájí svá práva. V řízení bylo zjištěno, že na stavbu přeložky silnice bylo vydáno územní rozhodnutí, stavební povolení byla vydána pouze na některé stavební objekty tohoto záměru, přičemž žádné z nich se nedotýká pozemků žalobkyně. Až do 31. 12. 2017, tedy než vstoupila v účinnost novela stavebního zákona provedená zákonem č. 225/2017 Sb., bylo třeba přiložit k žádosti o vydání stavebního povolení vždy též doklad o věcném právu, které umožňuje realizovat stavbu na pozemku [viz § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona], teprve s účinností od 1. 1. 2018 je možné vydat stavební povolení na stavby, pro něž lze vyvlastnit pozemky, bez toho, aby musela být doložena existence právního titulu umožňujícího stavbu na pozemku (viz § 184a odst. 3 stavebního zákona, ve znění zákona č. 225/2017 Sb.). Vyvlastniteli tak nelze vytykat, že k realizaci stavby na pozemcích žalobkyně doposud nezískal stavební povolení. Stavební řízení bylo zahájeno až dne 16. 3. 2018, tedy nedlouho po nabytí účinnosti novely stavebního zákona umožňující vydat stavební povolení i bez průkazu existence věcného práva ke stavebním pozemkům, rozhodnutí bylo vydáno až po vydání napadeného rozhodnutí (z hlediska soudního přezkumu je určující skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí).
39. Ve lhůtě dle § 24 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění je třeba započít s využíváním pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí o vyvlastnění, k účelu vyvlastnění. Je tak zřejmé, že splnění této podmínky prvostupňového rozhodnutí musí předcházet vydání stavebního povolení na stavební objekt na pozemcích žalobkyně. Stavební řízení, včetně řízení o odvolání a případně též řízení soudního, v jehož rámci lze podané žalobě přiznat odkladný účinek, jistě může vést k tomu, že nebude možné započít s užíváním pozemků žalobkyně k účelu vyvlastnění dříve než v horizontu 4 let. Smyslem stanovení lhůty, v níž je třeba zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění, rozhodnutím správního orgánu je

umožnit mu nalézt rozumnou rovnováhu mezi zájmem vyvlastnítele na realizaci účelu vyvlastnění (v situaci, kdy bylo prověřeno, že jsou splněny všechny podmínky pro vyvlastnění) a zájmem vyvlastňovaného na ochraně vlastnického práva proti situaci, kdy by vyvlastnění nesledovalo aktuálně rozpracovaný záměr. Lhůta nemá představovat pro vyvlastnítele nepřiměřenou překážku v uskutečnění dalších administrativních či faktických kroků sledujících provedení záměru, pro nějž je vlastnické právo vyvlastňováno. Jejím účelem je zamezit tomu, aby k vyvlastnění došlo v situaci, kdy vyvlastnitel ještě není připraven bezprostředně poté přistoupit k uskutečnění svého záměru, tedy aby nebyl vyvlastňováno pro nejistý záměr, jenž není „na pořadu dne“. Žalovanému nelze vytýkat, že jeho úvaha vychází z hypotéz, které vůbec nastat nemusí, tedy z jakýchkoli neopodstatněných smyšlenek, jak naznačuje žalobkyně. Soud naopak přisvědčuje úvahám žalovaného. Úkolem správních orgánů v řízení o vyvlastnění je stanovit kvalifikovaný odhad možného budoucího vývoje, který přitom může mít variantu optimistickou, realistickou nebo pesimistickou a další. Správní úvahu tak nelze opřít výlučně o skutečnosti zjištěné exaktním způsobem, ať již nastalé, nebo budoucí, nýbrž je třeba vycházet z předpokladu (tedy z pouze do jisté míry podložených skutečností). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaný vycházel spíše z realistického odhadu a z průběhu různých řízení, které byly v minulosti vedeny ve věci stavby přeložky silnice. Je přitom zřejmé, že realizace stavby přeložky silnice má být skutečně v nejbližším možném termínu uskutečněna, již probíhá stavební řízení na stavbu vlastní pozemní komunikace (přeložky silnice I/3). Úvahu žalovaného má soud za logickou a přesvědčivou. V této souvislosti lze zmínit, že dosavadní průběh stavebního řízení na stavbu pozemní komunikace na pozemcích žalobkyně, jak vyplývá z předloženého spisu Krajského úřadu Středočeského kraje sp. zn. SZ_037211/2018/KUSK, nasvědčuje tomu, že nejde o řízení bezproblémové, které by se setkalo s nezájmem dotčených osob. Soud tak uzavírá, že žalovaný řádným způsobem vykonal správní úvahu ve vztahu ke stanovení přiměřené lhůty, v níž je vyvlastnitel povinen započít užívat pozemky žalobkyně k účelu vyvlastnění, svoji úvahu odůvodnil dostatečným způsobem. Žalobní bod je nedůvodný.

40. Závěrem se soud zabýval procesní námitkou, kterou se žalobkyně dovolávala svého práva vyjádřit se k věci před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. Soud k tomu předně uvádí, že v průběhu odvolacího řízení nebyly doplňovány podklady rozhodnutí, a to ani po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného soudem, takže podmínky pro aplikaci § 36 správního řádu v odvolacím řízení [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu] splněny nebyly. Žalobkyně mohla po celou dobu odvolacího řízení doplňovat důvody odvolání, k podkladům rozhodnutí se mohla vyjádřit rovněž v průběhu celého řízení o odvolání a především v řízení před správním orgánem I. stupně (v řízení o odvolání nebyly žádné nové podklady opatřeny). Rozsudek soudu, jímž bylo zrušeno první rozhodnutí žalovaného o odvolání, není podkladem rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu, právní názor soudu je pro správní orgány v dalším řízení závazný (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgán není vázán při novém rozhodování po zrušení původního rozhodnutí jen tím právním názorem soudu, který byl vysloven jako důvod kasace, ale je vázán i názorem, který soud vyslovil o žalobní námitce nedůvodné, ledaže dojde ke změně skutkového či právního stavu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2008, čj. 2 Afs 80/2008 – 67). Ze závaznosti právního názoru soudu pro správní orgány nicméně neplyne, že by účastníci řízení nemohli s názorem soudu polemizovat, byť zpravidla bezvýsledně, neboť z hlediska vystavění procesních vztahů má tato polemika místo až v řízení před soudem, jenž je

nadřízen soudu, který závazný právní názor zformuloval. Rozsudek čj. 46 A 156/2017 – 46 byl zástupci žalobkyně doručen dne 5. 4. 2018. Žalovaný rozhodl o odvolání znovu až dne 23. 5. 2018. Žalobkyně tedy měla dostatek času na to, aby se případně v řízení o odvolání vyjádřila k právnímu názoru soudu, ovšem neučinila tak. Nebylo povinností žalovaného vyzvat žalobkyni ke sdělení jejího stanoviska ani ji vyrozumět o tom, kdy hodlá ve věci znovu rozhodnout. Je zřejmé, že jelikož po právní moci zrušujícího rozsudku běžela žalovanému nová lhůta pro vydání rozhodnutí v délce 30 dnů (§ 90 odst. 6 správního řádu), měla žalobkyně své případné vyjádření k věci učinit bezodkladně. Soud tedy uzavírá, že žalovaný nezatížil řízení vadou. Žalobní bod je nedůvodný.

41. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně zcela úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neprokázal, že by mu v něm vznikly náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
43. Osobě zúčastněné na řízení nebyla přiznána náhrada nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud v řízení neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

